2 Împărați - Comentarii Jean Koechlin

De la începutul acestei cărţi îl vedem pe mizerabilul Ahazia făcând încă un pas mai departe în idolatrie. Îmbolnăvindu-se, trimite soli la Baal-Zebub (domnul muştelor sau al murdăriei), ca să-l întrebe. Fapt cu atât mai sinistru cu cât, în spatele acestui idol, se află Satan care se face adorat – el, pe care iudeii îl vor numi Beelzebul, căpetenia demonilor (Matei 12.24)!Atunci, din partea Domnului, sfârşitul lui Ahazia este hotărât şi Ilie are misiunea să i-l anunţe, precum altădată tatălui acestuia. Dar, în timp ce Ahab manifestase o oarecare smerenie, Ahazia, din contră, nu se preocupă decât să-l prindă pe profet, chiar prin violenţă, dacă este nevoie. Ne ducem astfel cu gândul la faptele criminale ale unui alt împărat, răutăciosul Irod, împotriva lui Ioan Botezătorul (pe care Cuvântul îl aseamănă frecvent cu Ilie – comparaţi hainele lor în v. 8 şi Marcu 1.6). Această revoltă deschisă împotriva Domnului aduce imediat o pedeapsă solemnă.Astfel Ahazia îl întrece pe tatăl său în răutate. El avusese înainte doar exemplul trist al părinţilor săi, Ahab şi Izabela. Dar ce să spunem atunci despre tinerii şi tinerele crescuţi de părinţi evlavioşi şi care, în pofida unui asemenea privilegiu, s-au dus după idolii lumii?

În îndărătnicia lui, Ahazia a trimis o a doua căpetenie peste cincizeci ca să-l aducă pe Ilie. Somaţia lui este mai obraznică: „Grăbeşte-te să cobori!“ Ea primeşte acelaşi răspuns cutremurător.La Carmel, focul n-a căzut din cer asupra celor care asistau, ci asupra jertfei imagine a judecăţii divine căzând asupra lui Hristos, în vederea aducerii inimii poporului Său înapoi la Dumnezeu. Dar acum, pe acest alt munte, focul trebuie să coboare ca judecată asupra oamenilor răzvrătiţi.Isus, Jertfa sfântă, a rămas singur să cunoască intensitatea mâniei divine. La sfârşitul harului, cei care nu vor fi crezut vor trebui ei înşişi să se supună acestei judecăţi neschimbabile, şi aceasta pentru eternitate (Romani 1.18).Această zi a judecăţii n-a sosit încă. Din acest motiv, când ucenicii Iacov şi Ioan, referindu-se la această scenă, Îi propun Domnului să coboare foc din cer peste un sat al samaritenilor, El trebuie să îi mustre aspru (Luca 9.54,55).Căpetenia peste a treia ceată de cincizeci este probabil unul dintre cei şapte mii despre care Domnul îi vorbise profetului. El vorbeşte cu respect, cu umilinţă şi cu afecţiune pentru soldaţii săi. Ilie va merge cu el la împărat, dar numai pentru a-şi repeta cuvânt cu cuvânt mesajul iniţial, care se va împlini curând prin moartea lui Ahazia.

În timp ce înălţarea la cer a lui Enoh este rezumată în Scriptură în numai două versete (Geneza 5.24; Evrei 11.5), Dumnezeu ne permite (atât nouă, cât şi lui Elisei) să o urmărim în detaliu pe cea a lui Ilie. Acest eveniment glorios ne reaminteşte de altele două: unul trecut, celălalt încă viitor. Scena trecută este ridicarea Domnului la cer. Asemenea lui Ilie, Isus a parcurs drumul poporului Său Israel, ale cărui etape le avem înfăţişate aici: Ghilgal, Betel, Ierihon şi, în final, Iordanul. După cum Elisei a refuzat să se despartă de Ilie, tot aşa ucenicii au fost ataşaţi de Domnul Isus. „La cine să ne ducem?“, I-a spus Petru (Ioan 6.68; de citit şi Ioan 11.16). De asemenea, ei vor fi şi martorii ridicării Sale la cer (Fapte 1.9). Apoi, conform promisiunii pe care le-o făcuse, Duhul Sfânt coboară peste ei cu putere, fapt ce ne vorbeşte de duhul lui Ilie venind să se odihnească peste Elisei după înălţarea stăpânului său la cer.Acest capitol ne poartă gândul şi spre o scenă viitoare: Răpirea tuturor celor răscumpăraţi „în nori, ... pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh“ (1 Tesaloniceni 4.17). Asemenea lui Ilie, suntem în călătorie, fiindu-ne cunoscut ce se va întâmpla cu noi. Este aceasta o speranţă care ne bucură inima?

„Fiii“ profeţilor erau în realitate ucenicii lor, trăind împreună, învăţaţi de Cuvânt şi folosiţi de Domnul în serviciul Său. Cei din Ierihon, asemenea lui Toma mai târziu, nu pot să creadă misteriosul eveniment care tocmai avusese loc.Elisei, la Ierihon, Îl reprezintă pe Hristos venit prin har în această lume, o lume purtând sigiliul morţii şi al sterilităţii. Viaţa îi poate fi adusă numai prin puterea purificatoare a harului (sarea), conţinută şi manifestată în omul cel nou (vasul nou). Fiecare credincios este de asemenea chemat să fie în aceeaşi lume „un vas spre onoare, sfinţit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 2.21).Înfricoşătoarea scenă care urmează ne aminteşte de judecăţile pregătite pentru batjocoritori (Prov. 19.29). Băieţaşii din Betel L-au insultat pe Domnul Însuşi. „Suie-te, chelule“ era o sfidare la adresa lui Elisei, pentru a fi răpit la cer ca Ilie. Apostolul Petru ne spune că în zilele din urmă vor veni batjocoritori umblând după poftele lor şi zicând: „Unde este promisiunea venirii Lui?“ (2 Pet.3.3, 4).Apoi vin ursoaicele. Ursul este asociat în Biblie cu leul: Satan. Cât de solemn este acest lucru! Dacă copiii dispreţuiesc Cuvântul, Dumnezeu va putea permite ca ei să ajungă prada lumii şi a prinţului ei, de altfel, o soartă mai rea decât moartea, pentru că în joc se află mântuirea sufletului lor.

Ioram, fratele lui Ahazia, devine împărat peste Israel. Cu toate că şi el face ce este rău înaintea Domnului, se remarcă o ameliorare faţă de purtarea tatălui şi a mamei sale. El renunţă oficial la închinarea faţă de Baal.Primul verset din această carte menţionase deja răzvrătirea Moabului. Ea îi oferă lui Ioram ocazia să organizeze o ofensivă împotriva acestui popor, sprijinindu-se pe aliaţii cei mai apropiaţi: pe împăratul lui Iuda şi pe cel al Edomului. Din nefericire, Iosafat nu a învăţat din lecţia serioasă avută cu Ramotul Galaadului. El dă sugestiei lui Ioram acelaşi răspuns pe care-l dăduse mai înainte lui Ahab (v. 7; 1 Împăraţi 22.4).Expediţia se află pe punctul de a sfârşi rău. Ioram Îl acuză pe Domnul, cu toate că el însuşi este răspunzător de întreaga acţiune. Multe persoane sunt la fel. Îl acuză pe Dumnezeu de nenorocirile lor, în loc să se pocăiască. Proverbe 19.3 confirmă că „nebunia omului îi suceşte calea şi inima lui se întărâtă împotriva Domnului“. Cât despre Iosafat, în sfârşit se interesează de Cuvântul Domnului! În faţa celor trei împăraţi, atât de trist şi de nepotrivit asociaţi, Elisei stă stingherit. Nu ne aminteşte aceasta de jugul nepotrivit cu cei necredincioşi, faţă de care creştinii sunt atât de serios avertizaţi? (2 Cor. 6.14).

Din partea Domnului, Elisei face cunoscut mijlocul de scăpare şi, ca întotdeauna, acest mijloc este credinţa. Înainte să primească ceva, ei trebuie să înceapă prin a săpa gropi. Cu cât vor săpa mai mult, cu atât va fi mai multă apă. Însă această apă, să remarcăm, a venit „dimineaţa, pe când se aducea darul de mâncare“ (v. 20). Oare nu la Ierusalim, departe de acest ţinut, era locul unde se oferea jertfa? Cu toate acestea, datorită acestei jertfe, apa începe să curgă. Înţelegem ce semnifică aceasta: Toate binecuvântările noastre decurg din lucrarea Domnului la cruce.Dar apele, care ar putea ilustra salvarea pentru armatele lui Israel, aduc în urma lor distrugerea moabiţilor. Ca o paralelă, moartea lui Isus, care înseamnă mântuire pentru cei care cred, reprezintă, în acelaşi timp, condamnarea lumii (Ioan 16.8).Înşelaţi de aparenţe, moabiţii sunt învinşi, iar ţara le este devastată. Iar ceea ce face împăratul lor – oribilul sacrificiu al fiului său întâi-născut – produce consternare în tabăra învingătorilor. În final, cele trei armate se despart, fără ca participanţii la această expediţie neplăcută să fi realizat vreun beneficiu real. Să fim siguri că rezultatul a ceea ce nu întreprindem cu Dumnezeu va fi întotdeauna acelaşi.

Capitolul nostru ni-l arată pe Elisei, simbol al Domnului Isus, ca sursă de binecuvântare pentru două familii. Cea dintâi este săracă: O văduvă cu doi copii se află la mila unui creditor fără milă. Dar credinţa ei îi spune cui să se adreseze (Psalmul 68.5) şi primeşte acel ulei preţios şi abundent atât timp cât există vase goale de umplut.Vânduţi prin păcatele noastre lui Satan, înspăimântătorul creditor, acesta are aşadar drepturi câştigate asupra noastră (Isaia 50.1). Există totuşi o cale: să ne întoarcem spre Domnul; şi vom primi puterea divină, după măsura credinţei noastre (vasele goale), nu numai pentru salvarea acelora pe care-i iubim, ci şi pentru viaţa de toate zilele (v. 7).A doua familie este

cu totul diferită. Aceştia sunt oamenii bogaţi: cu toate acestea, omul lui Dumnezeu este primit aici cu simplitate. El se simte ca acasă, iar gazdele lui sunt de asemenea fericite să-l aibă în mijlocul lor. Ce bun exemplu pentru noi!Oare Domnul Isus Se simte cu adevărat în largul Lui în casa noastră şi, de asemeni, în inima noastră? Putem noi să-l arătăm Lui totul, să-I spunem Lui totul, să-l încredinţăm dorinţele noastre tainice? Pentru a le lua la cunoştinţă, nu are nevoie de un intermediar, precum foloseşte aici profetul (pe Ghehazi). Şi le va împlini, dacă aceste dorinţe corespund gândurilor Lui (Psalmul 37.4).

Domnul i-a dat un copil evlavioasei sunamite. Dar El doreşte să facă pentru ea şi mai mult decât atât: vrea ca ea să-l cunoască puterea de a învia morţii. Un nou copil sosit în familie este o sursă de bucurie pentru părinţi şi, de asemenea, pentru fraţii şi surorile lui. Dar ceea ce va avea mai mare preţ în ochii lui Dumnezeu va fi naşterea din nou a acestui copil; cerul întreg se va bucura. Nu este oare cea mai mare minune când un om trece de la moarte la viaţă? Aceasta se numeşte convertire. Isus o împlineşte încă în familiile noastre în aceste zile. Am trecut noi printr-o astfel de experienţă?Să-L privim pe Mântuitorul aflat în casa Martei, în Betania. Ajungând acolo, El era primit cu respect şi afecţiune, asemeni lui Elisei la sunamită. Dar a fost necesar ca această familie să-L cunoască sub un nume nou: „Învierea şi Viaţa“ (Ioan 11.25). Isus nu Se afla acolo în momentul când ei erau loviţi de doliu, iar întârzierea Sa putea fi luată drept indiferenţă. Dar a fost necesar să fie încercată credinţa lor, întocmai ca cea a sunamitei din textul nostru. „Este bine“, spune ea, în ciuda tuturor aparenţelor. Cât despre noi, care ne plângem în faţa unor lucruri atât de mărunte, să nu uităm, în nici una din dificultăţile prin care trecem, de acest cuvânt de încredere deplină: „Este bine“!

Întocmai cum vorbeşte Evrei 11, capitolul credinţei: „femeile i-au primit pe morţii lor prin înviere“ (Evrei 11.35), la fel a fost cu văduva din Sarepta, iar acum cu fericita sunamită. Dar ce contrast cu scena de la mormântul lui Lazăr, unde o simplă chemare a Stăpânului Vieţii este suficientă să readucă la viaţă un om mort de patru zile! În curând, toţi răscumpăraţii adormiţi vor auzi „strigătul de strângere laolaltă“ al Celui care a învins moartea şi vor fi înălţaţi cu putere (1 Tesaloniceni 4.16).Incidentul cu colocinţii (curcubeţii) din oală ne arată cum omul, cu bune intenţii uneori, nu face decât să strice ceea ce Dumnezeu doreşte să-i ofere. Să veghem deci ca nimic să nu adăugăm la Cuvânt, hrana sufletelor noastre (Galateni 1.7, 8). Ce multe sunt scrierile religioase în care se găseşte amestecată cu adevărul divin şi puţină otravă!Omul din Baal-Şalişa, al cărui sac devine pentru Elisei mijlocul de a hrăni o sută de oameni, ne aminteşte încă o dată de scenele din evanghelii (Matei 14.15-21; 15.32-38). Dar şi acolo este vizibilă diferenţa dintre profet şi Cel care face mulţimea să se aşeze pentru a-i hrăni cu miile în virtutea propriei Sale puteri (Psalmul 132.15).

Iată-l pe Naaman, căpetenia oştirii împăratului Siriei, un erou acoperit de glorie şi de distincţii. Şi totuşi există ceva care face din acest măreţ personaj cel mai de plâns dintre oameni: frumoasa-i uniformă acoperă un trup ros de lepră. În acelaşi fel, boala păcatului a corupt orice fiinţă omenească, inclusiv pe cei mai distinşi oameni.În casa lui Naaman locuieşte însă un tânăr mesager al veştii bune. O fetiţă luată captivă îşi depune simpla mărturie despre puterea omului lui Dumnezeu. Nimeni nu este vreodată prea tânăr ca să fie un martor al Domnului Isus.Naaman se pune la drum şi, după un ocol pe la palatul lui Ioram, primeşte mesajul lui Elisei. Şi astăzi încă, Dumnezeu are un mesaj pentru păcătoşi: Cuvântul Lui scris. Mulţi nu cred că Dumnezeu Se adresează lor în felul acesta şi nu acceptă Biblia ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, mulţi găsesc că mântuirea este prea simplă. Îndrumarea dată lui Naaman este aceeaşi cu cea pe care Isus a dat-o omului născut orb: „Mergi şi spală-te“ (v. 10; Ioan 9.7). Dumnezeu nu cere omului lucruri mari (v.13), ci numai atât: să se recunoască murdar, mort în greşelile lui (Efeseni 2.1, 5; Coloseni 2.13). Cât despre lucrurile mari, Dumnezeu Însuşi le-a împlinit pentru sărmanii păcătoşi printre care ne număram şi noi.

Primul lucru pe care îl face Naaman după vindecare este să meargă să-i mulţumească celui care a contribuit la aceasta fapt ce ne aminteşte de acel unul dintre cei zece leproşi curăţiţi de Domnul, care, „văzând că a fost vindecat, s-a întors (înapoi), glorificându-L pe Dumnezeu cu glas tare“ (Luca 17.15). Şi era tot un străin.Naaman trebuie apoi să înveţe că mântuirea este absolut gratuită. Atât de mulţi oameni nu ajung niciodată să accepte acest fapt care este cu atât mai clar cu cât ei îi văd pe unii membri ai clerului trăgând profit personal din religie: cel numit „câştig josnic“ (1 Timotei 3.8; Tit 1.7; 1 Petru 5.2). Ghehazi ne face să ne gândim la aceasta. Purtarea lui, dictată de dragostea de bani, a prejudiciat înţelegerea lui Naaman cu privire la gratuitatea darului lui Dumnezeu. Inima omului lui Dumnezeu, preocupată de acest „nou convertit“, a urmărit în întregime scena. Fapta necinstită este adusă la lumină şi lacomul îşi primeşte pedeapsa (comp. cu Fapte 5.1-11). „Este timp de luat argint, ... haine?“ întreabă Elisei, a cărui întreagă avere era mantaua sa de profet. Întrebare serioasă pentru fiecare dintre noi! Ca ucenici ai unui Învăţător care a fost „Cel sărac“, veghind la întoarcerea Sa, nu este timpul să ne îmbogăţim şi să căutăm satisfacţii aici jos! (vezi şi Iacov 5.3 şi Hagai 1.4).

„Locul în care stăm ... este prea strâmt“, îi spun lui Elisei fiii profeţilor. Este ceea ce auzim uneori cu privire la creştinism. În ochii lumii, cu siguranţă, viaţa credinciosului pare prea strâmtă: se priveză de atâtea lucruri! Dacă ajungem să judecăm în felul acesta, este pentru că privim prea jos. În realitate, „cerul”, în toată vastitatea lui, se întinde în faţa noastră.Micul incident care urmează este mişcător în simplitatea lui. Elisei este deopotrivă preocupat să redea o unealtă celui care o foloseşte şi un copil mamei sale, înviindu-l. La fel Îl vedem pe Domnul gloriei spălând picioarele ucenicilor Săi sau pregătindu-le o masă (Ioan 13.5; 21.13). Nimic nu este prea mic pentru Domnul Isus. N-am experimentat oare deja fiecare dintre noi lucrul acesta?Apoi începe războiul dintre Israel şi sirieni. Dar în apropiere există o a treia armată, de care numai profetul are cunoştinţă. Aceştia sunt războinicii cereşti: îngeri pe care Dumnezeu i-a aşezat ca un zid de foc împrejurul slujitorului Său (vezi Psalmul 34.7 şi Judecători 5.20). Pentru a-i vedea, sunt necesari ochii credinţei. Ca şi în cazul lui Elisei aici, Isus în Ghetsimani a îndreptat gândurile ucenicului Său Petru spre cele douăsprezece legiuni de îngeri pe care Tatăl Său I le-ar fi pus la dispoziţie, dacă ar fi vrut să le ceară (Matei 26.53).

De trei ori în acest capitol, ca răspuns la rugăciunea profetului, ochii se deschid (v. 17 şi 20) sau, din contră, orbesc (v. 18). Să-l cerem Domnului să-i deschidă pe ai noştri. Să nu pierdem din vedere, cum a făcut slujitorul lui Elisei, puterea divină care se află la dispoziţia noastră. „Îmi ridic ochii spre munţi, de unde îmi va veni ajutorul“, spune psalmistul (Psalmul 121.1). Ilie fusese un profet exclusiv al judecăţii. Elisei, prin contrast, are privilegiul să folosească o a doua armă, şi mai eficace: harul. El arată îndurare faţă de vrăjmaşii lui şi copleşeşte răul prin bine. Gândurile ni se întorc din nou spre Isus. El a folosit, într-o manieră perfectă, atât puterea, cât şi harul. După ce, cu un cuvânt, îi făcuse pe cei care veniseră să-L prindă să cadă cu faţa la pământ, l-a vindecat pe slujitorul a cărui ureche fusese tăiată de ucenicul impulsiv (Ioan 18.6; Luca 22.51).Ospăţul cel mare ne face să ne gândim, pe de altă parte, la marea „cină“ a harului (Luca 14.17). Dumnezeu i-a invitat acolo pe cei care-I erau vrăjmaşi.Dar fapta generoasă a lui Elisei nu va fi recompensată! Sirienii asediază Samaria, determinând o foamete cu consecinţe deosebit de grave. Însă Domnul Se va folosi de ea în mod just, pentru a-Şi demonstra în acelaşi timp şi puterea Sa şi harul Său.

Locuitorii Samariei au ajuns la capătul disperării. Acum este timpul ca Dumnezeu să acţioneze. La încercarea împăratului de a-l omorî, Elisei, profetul harului, răspunde cu o veste bună: aceea a eliberării. Mântuirea este încă proclamată astăzi. Dar ce mulţi sunt aceia care, asemenea

acestui ofiţer, manifestă faţă de ea neîncredere şi dispreţ!Patru sărmani leproşi sunt folosiţi pentru aducerea ştirii despre această salvare (compară cu 1 Cor. 1.28). Fără vreo intervenţie omenească, armata siriană a fost pusă în derută. Domnul Însuşi a repurtat victoria. Tot aşa a fost la cruce, unde Isus a triumfat singur asupra tuturor vrăjmaşilor noştri. Noi am fost asemeni acestor sărmani leproşi, păcătoşi într-o situaţie disperată, condamnaţi la o moarte sigură şi eternă. Dar această moarte este acum nimicită pentru cel credincios. În locul ei, el găseşte viaţă, pace, libertate, belşug de bogăţii spirituale pentru prezent şi un viitor asigurat. Acestea sunt roadele victoriei lui Hristos la cruce. Vrăjmaşul a fost învins pe deplin. Şi să remarcăm faptul că a fost suficient doar să se scoale şi să meargă pentru a lua în stăpânire aceste lucruri (v. 5; compară cu Luca 15.18). Aţi făcut pasul acesta? Sau, cu adevărat, staţi încă „în întuneric, ... în ţinutul şi în umbra morţii“? (Matei 4.16).

„Ziua aceasta este o zi de veste bună“ (v. 9). Ah, dacă o cunoaştem această veste bună a Evangheliei să n-o păstrăm din egoism numai pentru noi! Să ne grăbim să răspândim fericitul mesaj celor care sunt încă nefericiţi şi care nu cunosc salvarea divină. „Iată, acum este ziua mântuirii“ (2 Corinteni 6.2). Oare nu vom fi vinovaţi dacă tăcem? (vezi Ezechiel 33.6). Este ceea ce conştiinţa le spune acestor patru leproşi; şi, fără să aştepte dimineaţa, ei se grăbesc să dea de ştire străjerilor cetăţii. Dar ascultaţi ce argumente îi întâmpină! Împăratul şi servitorii lui ţin un consiliu, trecând în revistă toate explicaţiile posibile înainte de a o accepta pe cea mai simplă şi mai minunată: Această eliberare este aceea pe care o anunţase profetul; ea vine de la Domnul. „O, nepricepuţilor şi înceţi cu inima ca să credeţi toate câte au spus profeţii“, Se putea mira Domnul Isus (Luca 24.25). Scăparea era chiar la poartă. Dar, pentru ofiţerul care nu crezuse, acolo se afla şi judecata. Singur el nu se va bucura de prada abundentă. Cuvântul Domnului s-a împlinit literă cu literă. Şi întotdeauna este aşa!

La începutul capitolului 8 apar din nou persoane cunoscute: femeia sunamită, căreia Domnul i-a purtat de grijă în timpul unei foamete; apoi Ghehazi, care pare să fi prosperat în pofida leprei lui (subiect pe care, cu siguranţă, preferă să-l păstreze sub tăcere). Îl găsim, în adevăr, la curtea împărătească, unde Dumnezeu îl foloseşte pentru ca dreptatea să triumfe de partea sunamitei.În continuare sunt relatate vizita lui Elisei la Damasc şi întâlnirea lui cu Hazael. Acesta din urmă comite un omor, luând astfel tronul Siriei în locul lui Ben-Hadad. Acest om, cândva martor la vindecarea lui Naaman, moare într-un fel ruşinos.În final, în versetele 16-29 vedem cursul istoriei paralele a împăraţilor lui Israel şi Iuda. Ioram, fiul lui Iosafat, este departe de a urma exemplul bun al tatălui său; şi ni se arată şi motivul: „pentru că fiica lui Ahab îi era soţie“ (v. 18). Observaţi încă o dată ce mare este influenţa unei soţii sau a unui soţ asupra perechii sale. Ioram al lui Iuda este deci cumnatul lui Ioram, împăratul lui Israel, pe care-l cunoaştem bine. Şi, la rândul lui, fiul său Ahazia devine „ginerele casei lui Ahab“ (v. 27). Sunt alianţe bune în opinia lumii, dar, în ochii Domnului, ele reprezintă grave infidelităţi. Vom constata prea des tragicele lor consecinţe.

Cu mult timp în urmă, pe muntele Horeb, Domnul i-l desemnase lui Ilie pe Iehu ca succesor al casei lui Ahab (1 Împăraţi 19.16). Însă Dumnezeu nu Se grăbeşte niciodată când este vorba de judecată. Numai atunci când toate celelalte resurse ale harului Său s-au epuizat, decide să acţioneze. Nu Elisei va fi acela care îl va unge pe acest nou împărat ca exercitant al justiţiei, şi aceasta, în mod sigur, deoarece este profetul harului. Un tânăr dintre fiii profeţilor este ales pentru acest serviciu. Faptul în cauză ne arată că o misiune, chiar importantă, poate fi uneori încredinţată de Domnul unui tânăr. Trebuia să se prezinte personal la cartierul general al armatei lui Israel din garnizoana de la Ramot-Galaad şi să toarne uleiul ungerii împărăteşti pe capul lui Iehu, care avea probabil învestiţia de comandant-şef. Nu era îndeajuns lucrul acesta ca să-l intimideze pe tânărul profet? Dar, când ascultăm de Dumnezeu, putem conta pe ajutorul Lui în cele mai dificile situaţii. Versetul 7 ne arată că Dumnezeu nu uită suferinţele alor Săi (Luca 18.7, 8). Cu cât mai mult Îşi aminteşte El de sângele Fiului Său, dat la moarte prin mâna oamenilor vinovaţi!Ales de Domnul, aclamat de ofiţerii săi, noul împărat intră imediat în acţiune, fără să piardă nici un moment.

Iehu este un om ager şi plin de energie. Pe cât de spontan îşi concepe planul, pe atât de rapid îl pune în aplicare. Urmat de o ceată de oameni credincioşi lui, îşi conduce cu înverşunare carul la destinaţie, la Izreel. Văzându-l, ne gândim la acest Călăreţ urmat de armatele cereşti care vine să împlinească judecata „mâniei aprinse a lui Dumnezeu cel Atotputernic“. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu“ sau, de asemeni, „Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor“, cu alte cuvinte, Hristos Însuşi. Apoi dispensaţia harului va lua sfârşit (Ap. 9.11-16).„Este pace?“ întreabă neliniştit Ioram prin mesageri; apoi mai întreabă o dată când ajunge în faţa celui trimis să execute judecata asupra lui. Dar ce spune Scriptura? „Pentru cei răi nu este pace“ (Isaia 57.21). Dimpotrivă, „când spun: «Pace şi siguranţă!», atunci deodată vine pieirea peste ei“ (1 Tesaloniceni 5.3). A sosit momentul ca împăratul lipsit de evlavie să dea socoteală. Harul îi fusese vestit adesea prin Elisei; dar împăratul a rămas surd la cuvintele lui. „Trădare!“ strigă el. „Pedeapsă!“ ar fi trebuit să spună mai degrabă, pentru că mâna lui Dumnezeu este aceea care-l străpunge prin inimă, făcând ca trupul să-i fie aruncat chiar în ogorul lui Nabot unde, potrivit profeţiei neschimbătoare, s-a împlinit sfârşitul casei însângerate a lui Ahab.

După moartea lui Ioram şi cea a nepotului său Ahazia, rămâne în scenă personajul cel mai nefast din întreaga familie regală: regina mamă, Izabela. Ea tocmai aflase de moartea fiului ei (deoarece îl numeşte pe Iehu ucigaşul stăpânului său); dar, în loc să-l plângă, într-o ultimă izbucnire de vanitate, bătrâna regină se împodobeşte şi-şi fardează ochii (Ieremia 4.30). Apoi se aşază la fereastră ca să-l insulte şi să-l batjocorească pe cel care se prezintă. La apelul lui Iehu, propriii servitori o aruncă pe fereastră pe această blestemată femeie, din care, în câteva clipe, câinii nu mai lasă decât nişte rămăşiţe însângerate, de nerecunoscut. Un sfârşit oribil pentru personajul care va deveni în Scriptură personificarea puterii corupte în Biserică! (Apocalipsa 2.20).Bătrânii Samariei şi căpeteniile din Izreel, precum altădată în cazul lui Nabot, sunt gata să comită crime ca să placă noului monarh. Dar mâna Domnului se afla în spatele acestei laşităţi şi putem fi siguri că nici unul dintre cei şaptezeci de fii ai lui Ahab nu merita cruţarea, pentru că, în acord cu Ezechiel 18.17, fiul care a împlinit poruncile Domnului „nu va muri pentru nelegiuirea tatălui său, (ci) va trăi negreşit“.

Continuându-şi misiunea de răzbunare, Iehu întâlneşte un grup de tineri voioşi, care merg pe drumul lor fără nici o grijă. Ei sunt cei patruzeci şi doi de fraţi (sau veri) ai lui Ahazia. Fără să cunoască lucrurile tocmai întâmplate, ei vin să facă o vizită iluştrilor tineri ai celeilalte familii împărăteşti ... mai precis acelora ale căror capete, şaptezeci, se aflau toate în acel moment strânse în două grămezi la poarta Izreelului. Ei bine, îi vor întâlni în moarte! Să ne gândim la nenumăraţii tineri şi tinere a căror singură preocupare este să se bucure de viaţă, uitând că moartea îi poate lua oricând prin surprindere, fără să fie pregătiţi pentru ea (Eclesiastul 11.9). Da, ce mulţi dintre ei au întâlnit moartea dintr-o dată, de exemplu într-un accident rutier, în timp ce se-ndreptau spre plăcerea lor!O altă întâlnire foarte interesantă este aceea cu Ionadab, fiul lui Recab. Acesta este un om credincios. Capitolul 35 din Ieremia ne relatează istoria familiei lui. Iehu se laudă cu propriul zel înaintea lui, apoi îl invită să fie prezent la masacrul preoţilor lui Baal. Viclenia folosită nu se poate însă compara deloc cu scena de la Carmel, care a avut ca rezultat întoarcerea inimilor poporului Israel la Domnul (1 Împăraţi 18).

Considerându-l pe Iehu executor al răzbunării Domnului, ne gândim la Împăratul, la Omul viteaz (Hristos) căruia I se adresează Ps. 45: „Tu ai iubit dreptatea şi ai urât răutatea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie, mai presus decât pe tovarăşii Tăi ...“ (Ps. 45.7; compară cu 2 Împ. 9.6). „Şi, victorios în măreţia Ta, înaintează ...“ (Ps. 45. 4 – comp. cu 2 Împ. 9.16). „Dreapta Ta îţi

va arăta fapte înfricoşătoare. Săgeţile Tale sunt ascuţite ... în inima vrăjmaşilor Împăratului“ (Ps. 45.4,5 – comp. cu 2 Împ.9.24). În consecinţă, tronul Îi este conferit nu pentru un timp (ca lui Iehu pentru patru generaţii – v. 30), ci în vecii vecilor (Ps. 45.6).Însă v. 31 subliniază contrastul şi ne învaţă o lecţie serioasă: este posibil să manifestăm un mare zel pentru Dumnezeu, să facem lucruri spectaculoase, care toate pot avea aparenţa credinţei, şi, cu toate acestea, să ne căutăm propriile interese.Capitolul 11 ne readuce în împărăţia lui Iuda, unde o vedem pe dezgustătoarea Atalia, fiica adevărată a lui Ahab şi a Izabelei, care, pentru a ajunge la coroană, ucide toţi descendenţii de parte bărbătească.

Familia împărătească a lui Israel urmează să fie masacrată în întregime. Cea a lui Iuda are de suferit aceeaşi soartă, cu excepţia unui băieţel ascuns în templu de mătuşa lui, soţia marelui preot (2 Cronici 22.11). În acest timp, odioasa Atalia ocupă pe nedrept tronul lui Iuda.Timpul actual prezintă o situaţie similară: Isus, după ce a trecut prin moarte (în timp ce Ioas a scăpat de ea), Se află astăzi în Casa Tatălui, exercitându-Şi preoţia ascuns de ochii lumii, dar în prezenţa lui Dumnezeu, pentru ca, în curând, în ziua gloriei Sale, să apară ca adevăratul „Fiu al lui David“. Dar aceia care sunt ai Lui Îl cunosc şi-L onorează încă de acum ca Adevăratul Împărat, aşteptându-L să apară (Tit 2.13). Ei se află în posesia atât a unui secret preţios, cât şi a unei speranţe binecuvântate. În consecinţă, dominaţia temporară a lui Satan, „Prinţul acestei lumi“, nu trebuie să-i tulbure: el va fi în curând distrus, cum este aici răutăcioasa Atalia. Încoronarea lui Ioas este astfel o imagine a unei scene viitoare, pe care inimile noastre o salută prin credinţă.Închinarea la Baal este apoi desfiinţată din Iuda, fără ca, pentru aceasta, să fie necesare vicleniile folosite de Iehu.

Moartea lui Iehoiada marchează un punct de cotitură în lunga domnie a lui Ioas. Cartea 2 Cronici ne relatează sfârşitul trist al vieţii lui. Dar aici, până la v. 16, se derulează perioada fericită a domniei lui. Un singur lucru pare să umple inima împăratului: restaurarea casei Domnului. După domnia lui Solomon, templul se degradase. Însă Ioas, crescut în preajma preoţilor, în încăperile învecinate sanctuarului, păstrase un interes profund pentru această casă încă din tinereţe. Totodată avusese prilejul să cunoască fiecare crăpătură a construcţiei.Cât despre voi, tineri (sau tinere) crescuţi în adevărurile privind Adunarea, puteţi voi spune că Adunarea are un loc important în inima voastră? Fără îndoială că şi voi cunoaşteţi unele „spărturi“ ale ei: neînţelegeri, delăsare, lipsă de zel, asemănare cu lumea ... Oare nu este un serviciu frumos şi de dorit să devenim, ca şi Ioas, „reparatori de spărturi“ (Isaia 58.12)? O persoană tânără poate deja să înveţe să facă aceasta. Ce fel de ciment este necesar să folosim cu pricepere în acest scop? Dragostea, bunăvoinţa, îngăduinţa, blândeţea şi inestimabila „legătură a păcii“ (Ef. 4.2,3)!

Hazael, împăratul Siriei, s-a suit împotriva Ierusalimului. Dar ce face Ioas, în loc să conteze pe Domnul? El acţionează precum altădată Asa, la sfârşitul domniei, când Baeşa se suise împotriva lui (1 Împăraţi 15.17, 18). Abandonând toate obiectele sfinte consacrate de înaintaşii săi şi de sine însuşi la începutul domniei, el le dă în mâna împăratului Siriei. Vai, cât de mulţi au imitat exemplul acestui sărman împărat! La începutul vieţii lor creştine au făcut cu bucurie sacrificii pentru Domnul. Au consacrat sau au pus deoparte una şi alta, pentru serviciul Domnului. Apoi a intervenit împotrivirea lumii şi, nefiind gata să-i facă faţă prin credinţă, au preferat să arunce totul peste bord. Exact ceea ce dorea şi Vrăjmaşul! De atunci încolo i-a lăsat în pace. Da, dar cu ce preţ!Viaţa sărmanului Ioas, începută bine, sfârşeşte tragic. Este ucis de propriii slujitori. Amaţia domneşte în locul său, în timp ce, în Israel, Ioahaz îl înlocuieşte pe Iehu. Ioahaz este un împărat rău, dar este deschisă o paranteză (versetele 4-6) în care se manifestă cu strălucire tot harul lui Dumnezeu. Domnul dăruieşte poporului Său un salvator (compară cu Isaia 19.20). Cu cât mai măreţ este însă Mântuitorul de care ne-a făcut parte nouă (Luca 2.11)!

Elisei, al cărui nume semnifică „Mântuire de la Dumnezeu“, rămâne până la sfârşitul îndelungatului său serviciu ca profet al harului. Aici el îi anunţă lui Ioas, noului împărat al lui Israel care-l vizitează, eliberarea poporului. Unde găsim astăzi harul şi mântuirea, dacă nu la Hristos, Cel care a murit pentru noi?Ioas, din nefericire, nu este în stare să profite în întregime de harul care i-a fost oferit. Îi lipseşte credinţa. Nu suntem şi noi adesea ca el? Dumnezeu are la îndemână binecuvântări bogate. El este gata să ni le dea. Dar noi I le cerem cu timiditate, ca şi cum ar fi sărac sau ca şi cum n-ar dori să le toarne din belşug peste noi. Faptul acesta semnifică o cunoaştere slabă a Tatălui nostru. Limitele nu vin niciodată de la El, ci de la lipsa noastră de credinţă. „Nu aveţi, pentru că nu cereţi“ (Iacov 4.2).Elisei moare, dar chiar moartea lui devine o sursă de viaţă pentru alţii. Astfel, chiar în mormânt, acest profet deosebit rămâne un simbol al lui Hristos (vezi Matei 27.52).Sfârşitul capitolului ne arată că Domnul, forţat să-Şi disciplineze poporul, este în acelaşi timp mişcat, simţind o compasiune divină pentru ei (Mica 7.18, 19).

Amaţia, fiul lui Ioas, urcă pe tronul lui Iuda în acelaşi timp în care Ioas, fiul lui Ioahaz, ocupă tronul lui Israel. Remarcăm încă o dată buna influenţă a unei mame din poporul lui Dumnezeu (v.2).Despre noul împărat se spun lucruri bune; este amintită în special preocuparea lui de a asculta de Cuvântul lui Dumnezeu (v.6; vezi Deuteronom 24.16). „Dar nu ca David, tatăl său“, se spune în v.3, făcându-se apel la exemplul împăratului preaiubit.Etalonul la care se raportează cel credincios este întotdeauna Isus, Modelul desăvârşit. Aşa cum suntem îndemnaţi în prima epistolă a lui Ioan, trebuie să ne reîntoarcem la „ce era de la început“. Acestea sunt primele cuvinte ale epistolei. Şi care sunt ultimele ei cuvinte? „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli“. Cartea 2 Cronici (25.14) ne spune că Amaţia, după victoria sa asupra edomiţilor, îşi stabileşte idolii acestora ca dumnezei. Câtă nerecunoştinţă faţă de Domnul care-i dăduse victoria asupra acestui popor! Înfrângerea usturătoare suferită de Amaţia înaintea lui Ioas, împăratul lui Israel, este tocmai consecinţa acestei idolatrii şi a orgoliului pe care Ioas însuşi i-l identifică (v.10). Dacă ne atribuim nouă înşine meritul de a fi victorioşi, Dumnezeu va permite să pierdem bătălia următoare, ca să ne înveţe să nu contăm pe nimeni, decât pe El.

Nu se spune nimic despre ultimii cincisprezece ani ai vieţii lui Amaţia. Ani pierduţi! Nimic nu merită să fie menţionat de către Dumnezeu! Oare nu există astfel de perioade şi în propriile noastre vieţi? Ca şi tatăl său Ioas, Amaţia moare de o moarte violentă – sfârşit trist pentru omul care „s-a abătut de la a-L urma pe Domnul“ (2 Cronici 25.27)! Fiul său, Azaria (în altă parte numit Ozia, vezi 2 Cronici 26.1), i-a urmat la tron la vârsta de şaisprezece ani, în timp ce în Israel se desfăşoară lunga domnie a celui de-al treilea descendent al lui Iehu: Ieroboam II. Ultimul, asemenea predecesorilor, păstrează ataşamentul faţă de viţelul de aur al lui Ieroboam I. Totuşi, în îndurarea Lui, Dumnezeu continuă să-Şi salveze poporul, chiar prin intermediul acestui împărat rău. Câtă răbdare şi ce mişcătoare sunt pentru inimi cuvintele: „Domnul nu zisese că va şterge de sub ceruri numele lui Israel“ (v.27; cap.13.23). Dumnezeu, constrâns să acţioneze prin judecată, Se grăbeşte să folosească orice posibilitate a harului pe care legământul dreptăţii Sale I-l permite.El continuă să trimită profeţi în timpul acestei domnii: pe Osea, pe Amos şi pe Iona, care este menţionat aici (v.25). Dumnezeu înmulţeşte avertismentele. În epistola către Evrei ne spune că „a vorbit odinioară în multe rânduri şi în multe feluri părinţilor prin profeţi“. Dar acum nouă ne-a vorbit în Fiul Său (Evrei 1.1, 2).

Azaria (sau Ozia), despre care 2 Cronici 26 ne oferă informaţii detaliate, a sfârşit trist, după o domnie de cincizeci şi doi de ani. Avusese un început bun. La fel se întâmplase mai înainte şi cu tatăl şi cu bunicul său. Să ne amintim că un început bun în viaţa creştină nu ne garantează o viaţă fericită până la sfârşit. Să nu ne sprijinim niciodată pe credincioşia noastră trecută sau prezentă, ci pe Domnul, care singur poate să ne păzească de orice cădere (Iuda 24).În timpul acestei vieţi lungi a lui Azaria, la tronul lui Israel urcă, rând pe rând, Zaharia (al patrulea şi ultimul descendent al lui Iehu), apoi Şalum, Menahem, Pecahia şi Pecah. „A făcut ce este rău, ... nu s-a depărtat de păcatele lui Ieroboam ...“

constituie refrenul trist care rezumă aceste domnii succesive. Este puţin important cât a reţinut istoria lumii despre ei; ceea ce contează pentru întreaga viaţă a unui om, inclusiv pentru a mea şi a ta, este aprecierea divină. „Şi-au pus împăraţi, dar nu prin Mine“ (Osea 8.4). Este un fapt solemn să vedem, în această perioadă finală a istoriei împărăţiei lui Israel, cum Domnul, obosit de atâta necredincioşie, Îşi abandonează poporul, lăsându-l singur (Osea 4.17).

Toate avertismentele lui Dumnezeu, incluzând tăcerea Lui, au fost zadarnice pentru a trezi conştiinţa poporului Său. În cele din urmă soseşte ceasul când actul final de disciplină trebuie adus la îndeplinire, ceea ce implică acum împrăştierea lor printre naţiuni. Aceasta a fost pedeapsa extremă, preconizată încă de la începutul istoriei lui Israel (Levitic 26.33; Deut. 28.64), întârziată timp de secole datorită răbdării divine. Putem să ne gândim la cât de mult a costat această decizie pentru inima lui Dumnezeu. El îl scosese pe acest popor din Egipt. Îi adunase, îi pusese deoparte şi-i condusese într-o ţară bună. Şi, iată, acum trebuie să-Şi contramandeze lucrarea şi să-l pună pe acest popor demn de plâns din nou sub jugul din care-i scosese (Ier. 45.4). Dar, ca o ultimă resursă a harului, deportarea nu primeşte încă începerea executării. Este încă loc pentru pocăinţă.Să remarcăm că printre primele victime figurează locuitorii Galaadului. Numeri 32 a relatat opţiunea dezastruoasă a celor două seminţii şi jumătate, care se aşezaseră dincolo de Iordan din cauza intereselor lor materiale. Descendenţii lor seceră acum consecinţele tragice ale acelui fapt.În Iuda împărăţesc succesiv credinciosul Iotam, apoi fiul său, Ahaz, care este, prin contrast, unul dintre cei mai răi împăraţi.

În timpul domniei lui Ahaz în Iuda (şi a lui Pecah în Israel), în istorie îşi face apariţia Asiria. Dumnezeu urmează s-o folosească drept „nuiaua mâniei“ Lui (Isaia 10.5), pentru a-l împrăştia pe Israel şi pentru a-l pedepsi pe Iuda. În faţa acestei intervenţii de temut, Ahaz acţionează, fără dubiu, ca un adevărat politician, dar neţinând cât de puţin seama de voia Domnului. Totuşi, cea mai minunată dintre revelaţii lui îi fusese oferită, după cum învăţăm de la Isaia, cel care a profeţit în timpul domniei lui (Isaia 7.14): „Iată, fecioara va rămâne însărcinată şi va naşte un Fiu şi-l va pune numele Emanuel“. Există mulţi oameni şi în zilele noastre care au auzit vestea cea bună a naşterii Mântuitorului, dar au refuzat acest Dumnezeu venit pentru a fi „cu noi“.Ahaz îşi ia libertatea de a schimba orice în casa Domnului. El dispune confecţionarea unui altar mai mare: oamenii găsesc mereu că ce a stabilit Dumnezeu este prea strâmt. Apoi împăratul lipsit de evlavie îndepărtează altarul pentru sacrificii: valoarea ispăşirii, eficacitatea crucii sunt negate. Apoi îndepărtează temelia lighenelor şi a mării: adică suprimă judecata de sine. În final modifică porticul şi intrarea „din cauza împăratului Asiriei“ (v. 18): imagine a acelei religii care place lumii şi care-şi deschide larg porţile către ea.

Osea, ucigaşul şi succesorul lui Pecah, va fi ultimul împărat al lui Israel. Amânarea acordată de Domnul timp de câţiva ani nu a adus nici un profit. Cel de-al nouălea an al domniei lui Osea marchează, împreună cu cucerirea Samariei, deportarea tuturor celor zece seminţii. Însă Domnul, în dreptatea Lui, n-a dorit să facă acest pas final fără să stabilească încă o dată şi într-o manieră indiscutabilă vina lui Israel. Versetele de la 7 la 18 constituie acuzarea sigură din partea Domnului vizavi de acest popor nefericit. Tot aşa va fi şi înaintea scaunului de judecată. Morţii nu vor fi judecaţi fără ca acele cărţi de aducere-aminte ale lucrărilor lor să fie deschise, spre completa lor descumpănire (Apocalipsa 20.12, 13).Împăratul Asiriei a procedat la un schimb de populaţii. Este jalnic să vezi, de aici înainte, frumoasa ţară a Canaanului ocupată din nou de naţiuni idolatre, chiar dacă, în afară, acestea au învăţat să se teamă de Domnul şi au adăugat închinarea către El la cultul propriilor dumnezei! (v. 23-34).Am ajuns acum la momentul despre care, prin gura profetului Osea, Domnul a pronunţat asupra lui Israel solemnul „Lo-Ami“: «Nu sunteţi poporul meu!», cu reciproca: „Eu nu voi fi Dumnezeul vostru“ (Osea 1.9, 10).

De acum încolo, până la sfârşitul acestei cărţi, istoria îl priveşte numai pe Iuda. Dumnezeu urmează să recapituleze cu tristeţe toate păcatele poporului Său. Dar acum găseşte plăcere să ne vorbească despre un împărat credincios. Domnia lui Ezechia ocupă nu mai puţin de unsprezece capitole din Biblie (de la 18 la 20; 2 Cronici 29 la 32; Isaia 36 la 39); este ca şi cum lui Dumnezeu I-a plăcut, în timpuri de ruină şi înainte să abordeze un capitol chiar mai sumbru, să zăbovească asupra vieţii slujitorului Său evlavios. Până la el, referirile despre cele mai bune domnii au inclus întotdeauna această rezervă: „Numai că înălţimile n-au fost înlăturate“. Aceste înălţimi, pe care poporul oferea sacrificii (fie Domnului, fie, mai târziu, idolilor), continuaseră să existe, în semn de neascultare faţă de Deuteronom 12. Ele ne reamintesc de toate tradiţiile şi superstiţiile care au înlocuit în creştinătate învăţăturile Bibliei cu privire la adorare. Veneraţia cu care a fost înconjurat şarpele de bronz ne reaminteşte de faptul că însăşi crucea a devenit pentru mulţi un obiect de idolatrie. Ezechia îndepărtează, sfărâmă, taie în bucăţi (v. 4).Apoi scutură jugul asirian şi triumfă asupra filistenilor, după cum profeţise Isaia (Isaia 14.28 ...).

Ezechia a luat în mod curajos poziţie pentru Domnul. Dar credinţa lui n-a fost pusă încă la încercare. Lucrul acesta era necesar. Şi, tot aşa, fiecare creştin trebuie să arate, mai curând sau mai târziu, dacă faptele lui sunt izvorâte din credinţă sau dacă a depăşit măsura ei. În faţa asaltului formidabil al împăratului Asiriei, această credinţă a lui Ezechia începe să se clatine. Se gândeşte să iasă cu bine din încurcătură trimiţând o sumă enormă ca tribut lui Sanherib. Acelaşi lucru făcuse odinioară şi Ioas. Dar Dumnezeu îl va învăţa (şi pe noi totodată) că eliberarea şi pacea adevărată nu se obţin făcând concesii (Prov. 29.25). Vrăjmaşul înşală şi duce în rătăcire întotdeauna. Sanherib, departe de a-şi contramanda acţiunea, expediază forţe impresionante împotriva lui Ezechia şi a locuitorilor Ierusalimului. El trimite în acelaşi timp trei personaje periculoase, fiecare cu rolul lui special: pe generalul suprem pentru a-i învinge, pe mai-marele peste slujitorii lui pentru a-i aservi şi pe mai-marele paharnicilor pentru a-i seduce prin vorbe măgulitoare. Să învăţăm deci să nu avem încredere în astfel de persoane pe care Satan ni le trimite uneori cu o misiune de genul acesta şi să fim siguri că felul lor de vorbire îi va trăda!Rab-Şache le adresează o cuvântare în care ridiculizează deschis încrederea lor în Domnul.

Mai-marele paharnicilor îşi desfăşoară discursul uzând rând pe rând de ameninţări, de ironii şi de minciuni. Pretinde în mod fals că a primit poruncă de la Domnul să se ridice împotriva lui Iuda şi să-l nimicească (v. 25). Pentru moment încearcă seducţia. Împrumutând limbajul poporului (după cum Satan ştie să-l folosească pe al nostru), descrie în culori strălucitoare bogăţiile Asiriei în care propune să-i ducă: grâu, pâine, vii etc. Pe scurt – îi asigură el – este „o ţară ca ţara voastră“. Într-adevăr, dacă comparăm aceste resurse ale Asiriei cu cele ale Canaanului, aparent nu sunt diferenţe. Totuşi există una! şi esenţială: Ţara vrăjmaşului nu este ca cea a Domnului, „ţară cu pâraie de apă, cu izvoare şi cu ape adânci care ţâşnesc în văi şi munţi“ (Deuteronom 8.7, 8). O ţară ca ţara voastră? Cu siguranţă nu! Isus nu dă „cum dă lumea“ (Ioan 14.27). Dacă vrăjmaşul nu reuşeşte să-l determine pe credincios să-i accepte resursele sale înşelătoare, va căuta să-l îndepărteze de Resursa supremă: de Atotputernicul său Dumnezeu (vezi v. 33-35). Ce răspuns trebuie să dea cel credincios? Pur şi simplu să tacă. Nu discutaţi deloc cu diavolul! Fugiţi de el!

În faţa asaltului armatelor asiriene, Ezechia are un fel neobişnuit de a conduce războiul: În loc de armură, se îmbracă cu un sac. Cartierul său general nu se află pe fortificaţia pe care o construise, ci în casa Domnului. În fine, în loc să apeleze la cei mai bravi ostaşi ai săi, se adresează profetului Isaia. Dar, în contrast cu aroganţa şi cu mândria împăratului Asiriei, nu este aceasta buna strategie militară pe care ne-o recomandă apostolul Pavel? „Armele luptei noastre nu sunt fireşti“, scrie el în 2 Corinteni 10.4, 5, „ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea

întăriturilor, dărâmând raţionamente şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu“. Ezechia, al cărui nume înseamnă „puterea Domnului“, ştie la cine să meargă să caute ajutor (Psalmul 121.2). Încrederea nu-i este dezamăgită. „Nu te speria ...“, îi răspunde profetul. Cuvânt preţios, pe care-l auzim atât de des în Scriptură şi în special din gura Domnului: „Nu te teme; crede numai“ (Marcu 5.36). El are limba unui om învăţat, capabil să-l învioreze cu un cuvânt pe cel obosit (Isaia 50.4). Sufletul temător, dar plin de încredere, al răscumpăratului Său aflat încă în încercare primeşte prin acest cuvânt puterea şi curajul necesare să aştepte eliberarea.

Să sufere în tăcere, să nu răspundă nimic – aceasta am văzut că este atitudinea potrivită celui credincios atât în faţa provocărilor din partea lumii, cât şi a atracţiilor ei celor mai seducătoare. Dimpotrivă, când se află înaintea Dumnezeului său, el poate lua cuvântul. Acesta este felul în care a acţionat Ezechia. Începând prin a prezenta înaintea Domnului scrisoarea pe care tocmai o primise, el I se adresează cam aşa: «Aceasta Te priveşte pe Tine; las în seama Ta să Te ocupi». În adevăr, asirienii Îi aduseseră insultă lui Dumnezeu Însuşi, a Cărui glorie era astfel luată în râs (v. 19; vezi Ps. 83.12, 18).Ezechia îşi întregeşte surprinzătoarea sa pregătire militară prin cea mai eficace tactică: se retrage în linişte, păstrându-se în afara vederii, lăsând vrăjmaşul să dea faţă cu Domnul Însuşi, care este cel mai puternic! «Pentru ca să Te lăsăm să lucrezi singur şi, încrezători în victorie, să ne odihnim în Tine» pot fi şi cuvintele unui imn de-al nostru. În dificultăţile noastre, mici sau mari, este bine să începem prin a deveni conştienţi că suntem prea slabi ca să depăşim obstacolul. Să-I spunem apoi Domnului nevoia noastră prin rugăciune şi să aşteptăm în pace scăparea care vine de sus. Astfel, nu încercarea se va aşeza ca un ecran despărţitor între Domnul şi noi, ci, mai degrabă, Domnul Însuşi Se va desfăşura ca un scut protector între încercare şi răscumpăratul Său (citiţi Psalmul 38.14, 15).

Orgoliul împăratului Asiriei crescuse peste măsură, pentru că până atunci nimeni n-a putut să-i reziste. Să remarcăm cât de des face apel la cuvântul „eu“: de şase ori în v. 23 şi 24. Dar acest orgoliu este cu atât mai îngrozitor cu cât îşi măsoară puterea cu cea a lui Dumnezeu Însuşi. Pretenţia prostească a omului „de a fi egal cu Dumnezeu“ (Filipeni 2.6) se vede clar în lumea de astăzi. Prin ştiinţă, tehnologie şi progres, pentru care-şi atribuie tot meritul, lumea se îndreaptă vertiginos spre timpul când omul se va închina sieşi în persoana unui „supraom“, care va fi Antihristul.Asirianul este, de asemenea, un personaj al profeţiei: o putere asiatică mare care, în viitor, va invada Palestina şi va asedia Ierusalimul. Dar această putere va fi distrusă la apariţia Domnului Isus, prefigurat aici prin Îngerul Domnului. Tabăra asiriană este distrusă într-o singură noapte. Apoi, la rândul lui, Sanherib este asasinat de propriii fii în templul dumnezeului său, Nisroc. Omul care declarase că Domnul nu poate să-l scape pe Ezechia este lovit de moarte în prezenţa idolului său, care este incapabil să-l protejeze.Astfel Dumnezeu Se manifestă în toată gloria şi putem fi siguri că întotdeauna o va face, salvându-Şi slujitorul credincios.

O a doua încercare, mai grea decât prima, îl atinge acum pe nefericitul împărat. Moartea bate la uşă. În întristarea lui, şi de această dată se îndreaptă spre Domnul. Desigur, el nu se poate urca la templu, cum îi era obiceiul, dar oare nu este posibil să-L găsim întotdeauna pe Dumnezeu, în orice împrejurare, chiar şi pe un pat de suferinţă? Ce mulţi invalizi ţintuiţi la pat fac această experienţă în fiecare zi!Ahaz, tatăl lui Ezechia, refuzase semnul pe care Domnul dorise să i-l dea (Isaia 7.10-12). Şi, pe cadranul solar pe care-l făcuse, ceasul judecăţii se apropia cu repeziciune. Dar aici împăratul credincios şi evlavios primeşte, pe lângă vindecarea sa, un semn cu totul extraordinar. Întorcând umbra (zece trepte) înapoi, Dumnezeu îi arată că acceptă întârzierea pedepsei.Mai multe detalii ale acestei frumoase istorii ne duc cu gândul, prin contrast, la Domnul Isus. În Psalmul 102 avem rugăciunea Sa: „Dumnezeul meu, nu mă lua la jumătatea zilelor mele ...“, apoi răspunsul Tatălui Său: „Anii Tăi sunt din generaţie în generaţie“ (v. 24). Isaia a anunţat că împăratul se va vindeca până în a treia zi. Hristos a intrat cu adevărat în moarte, ieşind din ea tot a treia zi.

Ieşit victorios din două încercări, sărmanul Ezechia capitulează la a treia, fiindcă, în mod sigur, aceasta din urmă nu părea deloc să constituie o încercare! Ce putea fi mai măgulitor decât nişte mesageri importanţi veniţi din partea împăratului Babilonului?! Ei sosesc cu o scrisoare şi cu un cadou pentru Ezechia. Ce păcat că el nu a adus înaintea Domnului şi această scrisoare! Cu privire la cadou, se vede dintr-o dată legat de el şi îndatorat faţă de aceşti străini. Ce primejdioase sunt amabilităţile lumii pentru un creştin! Ele găsesc prea adesea un răspuns al mulţumirii de sine în îngâmfarea inimilor noastre. Oare această situaţie nu constituia pentru Ezechia o ocazie de a le vorbi acestor oameni despre bunătatea şi despre puterea Domnului care-l scăpase deja de două ori? O ocazie, de asemenea, de a le face cunoscut casa Dumnezeului său? În loc de aşa ceva, Ezechia le arată propria casă, casa armelor, care nu-i fusese de nici un folos împotriva lui Sanherib, şi toate bogăţiile lui din care acum Domnul îl anunţă că nu va mai rămâne nimic. „Ce au văzut în casa ta?“ (v.15). Iată o întrebare serioasă! Ce văd vizitatorii în casele noastre? Despre ce le vorbim? Cumva despre bogăţii, toate trecătoare, cu a căror posesie ne mândrim? Sau despre Cel căruia Îi aparţin toate?Ezechia admite că a meritat judecata. Şi aşa se încheie viaţa acestui împărat credincios.

Ezechia fusese cel mai credincios dintre împăraţii de după David. Fiul său Manase va fi cel mai detestabil. „A făcut rău peste măsură în ochii Domnului“ (v. 6). Şi, la toate crimele lui, se adaugă responsabilitatea de a fi chiar fiul evlaviosului Ezechia, al celui care spusese mai înainte: „Tatăl va face cunoscut copiilor adevărul Tău“ (Isaia 38.19). Dacă la acest subiect nu ni s-ar fi dat decât acest singur capitol, am spune că un astfel de om este cu siguranţă pierdut pentru totdeauna. Dar cartea 2 Cronici (33.12-13), care descrie sfârşitul istoriei lui Manase, ne învaţă că harul lui Dumnezeu a avut cel din urmă cuvânt. Cine ar fi crezut vreodată că un astfel de om s-ar fi putut pocăi, ruga şi să fie iertat? Cu adevărat, gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre. Mântuirea noastră nu depinde de felul cum ne-am purtat, mai mult sau mai puţin respectabil. Ea este rezultatul harului neasemuit al Dumnezeului dragostei. Dar ceea ce am făcut înainte de convertire, sub orice formă am privi, trebuie să vedem ca dezgustător înaintea lui Dumnezeu. Apostolul Pavel s-a numit pe sine cel dintâi dintre păcătoşi, pentru că persecutase Adunarea. „Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare“, adaugă el, „ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare ...“ (1 Timotei 1.16).

Amon succedă lui Manase. După doi ani de domnie fără frică de Dumnezeu, el piere printr-o moarte violentă. Şi micul Iosia, fiul său, urcă pe tron la vârsta de opt ani. Ne amintim că numele lui fusese menţionat deja, cu câteva secole în urmă, de profetul venit din Iuda la Betel ca să vorbească împotriva altarului, în prezenţa lui Ieroboam (1 Împăraţi 13.2). Acest fiu trebuia să se nască în casa lui David pentru a împlini dreptatea şi judecata. În felul acesta, vedem cum, în prezenţa răului pe care-l suporta, gândurile lui Dumnezeu se îndreptaseră spre acest copil cu mulţi ani mai înainte. Încă din eternitate, ele se odihneau asupra Copilaşului din Betleem care avea să devină Mântuitorul lumii.Domnia lui Iosia, asemenea celei a străbunicului său, Ezechia, corespunde unui fenomen care se numeşte reînsufleţire. În starea de adormire a creştinătăţii, Duhul Sfânt produce încă, ici şi colo, reînsufleţiri asemănătoare. Cea pentru care Iosia devine instrumentul remarcabil se caracterizează prin:• un interes înnoit pentru casa lui Dumnezeu;• o întoarcere la Cartea sfântă;• în sfârşit, printr-o preocupare cu despărţirea de rău.Exemplul micului împărat Iosia le aminteşte de asemenea tuturor copiilor noştri că nu este niciodată prea devreme pentru a face „ceea ce este drept în ochii Domnului“ (v.2).

Lucrările întreprinse de Iosia în casa Domnului au condus la descoperirea cărţii Legii. Ea fusese pierdută, uitată chiar de preoţii care, cu toate acestea, aveau răspunderea de a o păstra (Deuteronom 31.9, 26). În decursul istoriei Bisericii, marea trezire din timpul Renaşterii a adus

Scripturile sacre înapoi, la loc de cinste. După secolele de întuneric ale evului mediu, Cartea lui Dumnezeu a fost scoasă din umbră, tradusă în limbile populare, tipărită şi răspândită în toate mediile. Să nu uităm să fim recunoscători pentru lucrul acesta. Citirea Bibliei atunci a deschis ochii multora ca să vadă starea de ruină a creştinătăţii. Dar, în acelaşi timp, lumina divină a Evangheliei a venit ca să lumineze sufletele ignorante. Acest Cuvânt al vieţii ne prezintă nu numai – cum a făcut cartea Legii lui Iosia – ceea ce Dumnezeu a aşteptat de la om şi cum omul a eşuat în mod absolut (Vechiul Testament), ci de asemeni şi care este intenţia Lui în Hristos, Omul nou, şi ce a împlinit El în mod desăvârşit (adică întregul Nou Testament). Dacă Biblia este o Carte care ne pune înainte întreaga noastră responsabilitate, ea ne aduce în acelaşi timp şi mesajul de har al lui Dumnezeu pentru sărmanii păcătoşi pierduţi.

După cuvântul de judecată pe care Domnul tocmai îl pronunţase, Iosia ar fi putut concluziona: La ce bun atunci să curăţ acest loc asupra căruia Domnul Îşi va aprinde mânia? Dar acesta nu este niciodată şi raţionamentul unui credincios adevărat. Chiar în ajunul judecăţii finale, Scriptura porunceşte: „Cine este sfânt să fie sfinţit în continuare“ (Apocalipsa 22.11). Aplicând cuvintele care i-au fost citite din Deuteronom 31.11, împăratul recunoaşte valoarea Cuvântului lui Dumnezeu şi se preocupă să-l facă auzit la „tot poporul, de la mic până la mare“ (v.2). Avem şi noi aceeaşi dorinţă de a face cunoscut în jurul nostru Cuvântul cel viu şi eficace?Râvna pentru casa lui Dumnezeu îl „mistuie“ pe Iosia, cum Îl va mistui, mai apoi, pe Unul mai mare decât el (Ioan 2.15-17). Să ne amintim cu ocazia aceasta de întrebarea pe care apostolul Pavel le-o pune corintenilor: „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? ... că templul lui Dumnezeu este sfânt şi aşa sunteţi voi?“ (1 Corinteni 3.16-17; 6.19). Am primi noi oare vreun vizitator nobil într-o casă plină de dezordine şi de praf? Se va simţi el însuşi bine acolo? Cu cât mai mult trebuie să ne îngrijim când este vorba de Oaspetele divin care doreşte să-Şi facă locuinţa în inima noastră! A-I da onoarea cuvenită înseamnă, în primul rând, să punem această inimă în ordine, îndepărtând tot ceea ce o împovărează şi o spurcă.

Iosia îşi urmează curajoasa lucrare de curăţire. Şi iată că în mijlocul mormintelor preoţilor idolatri remarcă un alt mormânt. Este cel al omului lui Dumnezeu care anunţase evenimentele care se împlineau acum. Oasele morţilor zăceau acolo, unele lângă altele, însă destinul lor etern diferea. Domnul, la venirea Sa, va deosebi şi va învia dintre cei morţi trupurile credincioşilor care „au adormit“ (1 Tesaloniceni 4.13 ...). Ceilalţi vor fi lăsaţi să aştepte învierea pentru judecată.Iosia a înţeles că, înainte să celebreze Paştele Domnului într-un fel demn, toată necurăţia trebuia îndepărtată din ţară, căci nu poate exista vreun acord între adorarea Dumnezeului celui sfânt şi orice se află în asociere cu idolii (2 Corinteni 6.16, 17). Dacă cel credincios doreşte să rostească Numele lui Hristos într-un fel demn, este invitat să se depărteze de fărădelege şi să se cureţe de „vasele de ocară“ (2 Timotei 2.19). Poate fi dureros să ne separăm, să ne retragem, să ne curăţăm şi, fără îndoială, vom fi acuzaţi de mândrie şi de îngustime. Dar aceasta este ceea ce Dumnezeu ne solicită înainte de a întreprinde orice lucrare pentru El. Să vedem care este consecinţa binecuvântată pentru Iosia şi pentru tot poporul: „Pentru că nu se sărbătorise Paşte ca acesta din zilele judecătorilor“ (v. 22).

În pofida credincioşiei împăratului lor, poporul nu se întorsese la Domnul cu toată inima (Ieremia 3.10). „Vicleana Iuda“ n-a învăţat lecţia din pedeapsa suferită de „necredincioasa Israel“. Astfel, acum va sosi ceasul când această seminţie va fi, la rândul ei, izgonită din ţară.Pentru a-Şi împlini scopurile, Dumnezeu S-a folosit atât de marile popoare ale antichităţii, cât şi de naţiunile moderne, agenţi inconştienţi de gândurile Sale faţă de Israel. El controlează evenimentele mondiale şi le foloseşte pentru a-i proteja sau disciplina pe ai Săi.Cele două mari puteri din vremea lui Iosia erau Egiptul şi Asiria. Situate la extremităţile opuse ale Canaanului, aceste două împărăţii aflate în permanent conflict trebuia să traverseze teritoriul lui Israel pentru a lupta una contra celeilalte. Iosia, luând partea împăratului Asiriei, încearcă să împiedice trecerea lui faraon Neco, dar este omorât de acesta la Meghido. Vai, măcar dacă s-ar fi despărţit de lume şi de alianţele ei cu aceeaşi grijă cu care se despărţise de rău! El a luat parte la o dispută care nu-l privea şi a suferit consecinţele-i fatale (Proverbe 26.17).După o domnie rea de trei luni, Ioahaz, fiul lui Iosia, cade sub puterea lui Neco. Acesta îl deportează şi-l înlocuieşte cu fratele lui, Ioiachim, care nu se va purta mai bine decât Ioahaz.

După cum spune profeţia din Isaia 10, puterea asiriană a fost anihilată. Pe ruinele ei s-a ridicat imperiul babilonian, înglobând aproape întreaga lume antică, inclusiv Egiptul. În consecinţă, va fi cunoscut ca primul mare imperiu al naţiunilor. Este un punct de cotitură în istoria lumii. Israel este lăsat deoparte; încetează să mai constituie centrul guvernării lui Dumnezeu pe pământ. Guvernarea este destinată acum naţiunilor (popoarelor neiudaice), iar ceea ce numim timpul naţiunilor urmează să înceapă. Ea durează şi astăzi.Ioiachim, împăratul lui Iuda, devenit şi el vasal lui Nebucadneţar, se revoltă după trei ani, iar fiul său Ioiachin (sau Ieconia), care-i succedă, urmează aceeaşi cale rea. Atunci are loc prima deportare a lui Iuda la Babilon. Eveniment solemn! Chiar şi aşa, mai rămâne o ultimă şansă pentru poporul sărac al ţării, care scapă de deportare. Ca suveran, Nebucadneţar îl aşază pe tronul lui Iuda pe un al treilea fiu al lui Iosia: Zedechia. Dar nici acesta nu acţionează altfel decât predecesorii lui. Adânca orbire a acestor din urmă trei împăraţi este mult mai de nescuzat, deoarece profetul Ieremia n-a încetat pe parcursul domniei lor să-i avertizeze din partea Domnului.

Exasperat de spiritul de revoltă al împăraţilor lui Iuda, Nebucadneţar se ridică pentru a treia oară împotriva Ierusalimului, îl înconjoară şi pătrunde în el după un asediu care durează mai mult de un an. De această dată nu mai există milă pentru oraşul orgolios. Începând cu templul, totul este complet distrus prin foc. Zidurile îi sunt demolate şi locuitorii sunt duşi în captivitate. Zedechia suferă consecinţele crude ale propriei îndărătnicii. Numai câţiva lucrători ai câmpului sunt lăsaţi în ţară.Apoi gărzile caldeene îşi dezlănţuie mânia asupra templului, care pentru ei era simbolul rezistenţei. Nesatisfăcuţi doar cu incendierea lui, reuşesc să-l sfărâme şi să ia cu ei măreţele-i coloane de bronz, marea de bronz, piedestalele şi restul vaselor. Oare de ce v. 16 şi 17 repetă detaliile de ornament ale coloanelor tocmai în momentul când ele vor dispărea? Fără îndoială, dintr-un motiv foarte dureros: Nu era acolo cea din urmă privire aruncată asupra unui obiect preaiubit, după care inimile lor aveau să tânjească până la sfârşit? Cât de frumoase fuseseră aceste coloane, simboluri ale stabilităţii şi ale puterii, pe care Domnul le va îndepărta de atunci înainte de poporul Său neascultător şi răzvrătit! (1 Împ. 7.21).

Astfel se sfârşesc cele două cărţi ale Împăraţilor (care în originalul ebraic constituie o singură carte). Se deschiseseră cu gloria împăratului lui Israel şi se încheie cu cea a împăratului Babilonului; începuseră cu construirea Templului şi se termină cu tabloul distrugerii sale. La început, întâiul succesor al lui David urcase pe tron la Ierusalim (1 Împăraţi 1). La sfârşit, ultimul lui descendent este închis într-o temniţă la Babilon. Între acel început şi acest sfârşit, capitol după capitol, am fost martorii unui dureros declin. Aceasta este situaţia cu orice lucru încredinţat omului! În adevăr, inima omului este înşelătoare şi incurabilă. Iar Ezechiel, a cărui voce s-a făcut auzită în timpul acestei perioade a captivităţii, confirmă aceasta în exclamaţia lui venind din adâncul inimii: „Cât de slabă îţi este inima zice Domnul Dumnezeu de faci toate acestea! ...“ (Ezechiel 16.30).

Este consolant să vedem cum din aceste ultime versete străbate o mică licărire: un atât de slab început al restaurării. Dumnezeu ne arată că lucrarea Lui nu s-a încheiat. Ultimul cuvânt va fi al Lui când, după falimentul tuturor acestor împăraţi, va apărea Hristos, Fiul lui David,

adevăratul Împărat al lui Israel.

clickbible.org